

Đầu tóc chải chuốt, tóc vuốt keo gọn gàng, chọn bộ cánh bảnh nhất, tôi thật đẹp trai bước xuống phố. Ở thì dòng người đông quá, tuyến bố đi bộ chẳng còn một khoảng trống hữu hình, nam nữ yêu nhau, đan tay, đầu tựa đầu, vai tựa vai đi ngang qua trước mặt tôi, vô hình như những vật trắng lơ mờ, ảo ảo, mà người ta hay thấy trong những bộ phim để nhấn mạnh sự cô đơn của nhân vật chính. Chẳng phải diễn, cũng chẳng phải nhờ camera xóa phông, lấy nét, tôi chính là nam chính đó đây.

Mùa đông Hà Nội năm nay chẳng thấy lạnh, hay tại lòng tôi đã nguội lạnh hết phần mùa đông? Người ta thường nói, dẫu dúi nhau dưới tiết trời lạnh giá, tê tái buốt xương da thì tình yêu mới thực sự cảm nhận được những luồng hơi ấm tự nhiên của từng chiếc hôn, từng phút nắm tay thật chặt. Phải rồi, xa xứ tận 8 năm nên thấy Hà Nội bớt thân quen, mùa rét đã không còn lạnh từ bao giờ, hay mới chỉ bắt đầu từ năm nay? Lững thững bước đi, xuyên qua dòng tình yêu đó, tôi đặt chân trước cổng nhà thờ lớn. Gia đình, đôi lứa tụ lại ở đó để chờ tiếng chuông điểm giờ làm lễ.

Việt Nam vốn là nước mà đạo Thiên Chúa không phải tôn giáo chính, những không hiểu sao, không khí giáng sinh cũng tung bừng ra trò, họ đến nhà thờ cầu an lành, đi ngắm cây thông noel, đôi lứa dẫn nhau đi chơi vì một lý do mang tính quy luật: giáng sinh thì phải ở bên nhau. Bằng giờ này của gần mười năm trước, tôi, với một người con gái nào đó, cũng giống như tất cả những ai đang yêu hết mình ở đây, cùng bước thật chậm, thật lâu bên nhau những ngày cuối tháng mười hai.

Xỏ hai tay túi áo, tôi ngược mắt nhìn lên phía vòm mái nhà thờ lớn và trong kí ức hoàn toàn lạc về những hoài âm xưa cũ, chảy thành dòng rồi len lỏi, thỉnh thoảng lại thấy nhói đau trong tâm can. Mọi người cũng ngược nhìn lên cao như vậy, nhưng cảm giác giữa tôi và họ khác nhau, có cái gì đó gọn gọn, gai gai, bồi hồi và nói đúng hơn là tiếc nuối. Buông ánh nhìn ra hướng khác vì tự cảm thấy lạc lõng và chơi vơi, tôi đưa mắt nhìn sang trái, bất giác thấy hơi lạnh lạnh tóc gáy, toàn thân như cứng đờ và tim tôi đột nhiên co thắt lại. Vẫn hình bóng ấy, nụ cười ấy, khuôn mặt và gò má ấy. Tôi gặp lại em!

Em cũng đang ngược nhìn lên cao, phía cây thánh giá chính giữa nhà thờ, em mỉm cười hạnh phúc, nhưng không phải với tôi, mà với một người đàn ông khác, người đàn ông đang nắm tay em, hơi vươn bộ ngực rắn chắc của mình ra để em tựa vào.

Tôi vẫn dõi nhìn em, như bản năng của một thằng người yêu cũ, như một sự thật chẳng thể đổi thay. Tôi vẫn chưa quên được em. Em đối với tôi lúc này xa lạ quá, em không phải là em, người con gái đã từng và chỉ thuộc về thời thanh xuân của tôi nữa. Em cũng không phải là cô bé học lớp 11 đã từng lèo đèo đuổi theo một thằng mọt sách như tôi về tới tận nhà rồi hiên ngang đe dọa: "Này, tớ biết địa chỉ nhà cậu rồi nhé! Đừng hòng thoát khỏi tay tớ. Tớ biết thừa là cậu cũng thích tớ rồi, sao không dám thừa nhận, tớ sẽ cứ đi theo cậu như thế này cho đến khi cậu nhận là cậu thích tớ thì mới thôi. Nhớ đấy"

Em bây giờ khác rồi, trông em chừng chắc hơn, xinh xắn và đậm thắm hơn. Có phải bởi vì thời gian khiến con người ta trưởng thành và quên đi những nỗi đau trong quá khứ, hay tại bởi vì, trong tiềm thức của tôi em vẫn là cô bé mười bảy, mười tám tuổi ngây ngô và khờ dại như ngày nào.

Người đàn ông đó trông cũng được lắm. Đĩnh đạc, có phong thái và vững chắc. Tôi mừng cho em, chắc là em đã quên hết những tổn thương mà tôi và mẹ tôi đã gây ra cho em. Nhìn em thoải mái và hạnh phúc như thế này. Tôi cũng thấy nhẹ nhõm, dù trong lòng đầy những băn khoăn, rối bời và hối hận.

Tôi lảng đi, cúi mặt xuống để em không nhìn thấy, tôi đã thử nghĩ mình có nên chào xã giao em một vài câu rồi rồi đi hay không? Nhưng trong hoàn cảnh này, điều đó chẳng hề phù hợp. Tôi không muốn phá tan

bầu không khí hạnh phúc của hai người. Dù rằng người đàn ông của em chẳng hề biết được tôi là ai, nhưng khi hai ánh mắt của tôi và em chạm nhau một lần nữa, tôi e rằng em sẽ cảm thấy khó xử, còn tôi, tôi sẽ không thể kìm chế nổi và lao đến em như một con thiêu thân. Những mặc cảm tội lỗi và sự hèn nhát khiến tôi chùn bước. Tôi quyết định đi xuyên qua dòng người kia để trở về nhà.

Đã 8 năm kể từ khi biến cố đó mang tôi rời xa em và tình yêu thương mộng mơ của chúng tôi cũng kết thúc từ đó. Nguyên nhân là bởi vì cả hai chúng tôi đều chưa đủ chín chắn và hiểu biết để có thể bảo vệ được tình yêu này. Tôi cũng vừa về nước được 2 tháng, cả tôi và em, bây giờ đều là những người trưởng thành, không còn là những cô cậu mười tám, đôi mươi xem tình yêu là tất cả đề rồi khi vấp ngã thì lại sợ hãi và không biết cách đối mặt.

Người ta nói rằng: Bạn sẽ mãi mãi không thể quên được người mà mình yêu năm 17 tuổi. Tôi cũng như thế, tôi biết yêu em năm tôi 17.

Vào một buổi chiều tháng thu tháng 9, tôi thừa nhận mình cũng thích em. Cả một tháng trời, em lẻo đẻo theo tôi đi từ trường về nhà. Tôi đã cố tình đạp xe thật nhanh, nhưng rồi vẫn bị em đuổi kịp. Tôi vốn là một đứa khá nhút nhát, biết mình cũng có chung cảm giác với em nhưng không dám nhận. Hồi đó, còn một năm nữa là chúng ta sẽ tốt nghiệp cấp 3 để bước vào kì thi đại học quyết định cuộc đời. Tôi định khi cả hai thi đỗ đại học sẽ nói điều đó với em, nhưng không ngờ em lại chủ động và mạnh mẽ như vậy. Vì em tấn công dồn dập quá nên tôi cũng để cảm xúc quyết định thay vì lý trí. Hai chúng tôi yêu nhau. Chúng tôi cùng nhau học tập, cùng nhau ôn thi rồi cùng nhau thi đỗ vào trường mà cả hai mong muốn.

Lên đại học, tôi và em có nhiều thời gian để ở bên nhau hơn, chúng tôi đã có những năm tháng thanh xuân tươi đẹp, tôi chở em trên chiếc xe đạp cũ, những bánh xe cứ quay tròn, chậm chậm đưa em qua từng con phố nhỏ. Em ngồi đằng sau, ôm tôi thật chặt, đầu tựa vào lưng tôi, thì thầm to nhỏ, tôi nói với em rằng; học xong đại học, tìm được công việc ổn định thì chúng mình cưới nhau nhé! Em cười khúc khích đằng sau, dụi dụi vào lưng tôi gật đầu thích thú. Tưởng chừng như những vòng quay xe đạp cứ thế lăn bánh đều đều và thời gian trôi qua thì cũng đến đích thôi, nhưng cuộc sống vốn chẳng giản đơn như chúng tôi nghĩ, vừa mới lên đại học, chỉ biết học và yêu, chúng tôi đều không có khái niệm về sự vấp ngã và những thứ nằm ngoài tầm kiểm soát sẽ xảy đến vào bất cứ lúc nào. Trong suy nghĩ của hai đứa chỉ có viễn cảnh tương lai trải đầy hoa hồng. Tuổi trẻ mà, lúc nào cũng lạc quan và nhìn đời bằng đôi mắt đầy thiện cảm.

Nhưng điều gì đến rồi cũng phải đến. Biến cố ngoài tầm kiểm soát của tuổi trẻ đã xảy ra. Những trải nghiệm ấy như một định mệnh mang đến sự chia lìa, vào đêm giáng sinh của 8 năm về trước, khi đó cả hai đứa vừa tròn 20 tuổi.

Tôi và em cùng bước đi dưới cái lạnh tê tái, em xỏ tay vào túi áo tôi, nũng nịu dựa đầu vào ngực tôi, tôi vuốt mái tóc dài mượt và đen nhánh của em rồi đặt lên môi em những nụ hôn ấm áp. Em nói với tôi rằng: "Chúng ta sẽ ở bên nhau cho đến giáng sinh cuối cùng của cuộc đời anh nhé!" Tôi mỉm cười xoa đầu em.

- Tất nhiên rồi ngốc ạ. Em là giáng sinh của đời anh đó biết không?

Kể ra tình yêu thời thanh xuân mon morn cũng sến thật, có chút ngẩn ngơ, có chút dại khờ và lúc nào cũng mang trong mình tư tưởng của chủ nghĩa lãng mạn. Quảng thời gian đó, nếu ai có mối tình đầu thì chắc hẳn phải là thứ tình yêu mãnh liệt, rực lửa và bất chấp lắm.

Đêm giáng sinh năm đó, tôi và em đã đi quá giới hạn, không biện pháp phòng tránh.

Một tháng sau, em nói mình có thai. Cả tôi và em khi đó hoang mang tột độ, sợ hãi và chẳng biết phải làm gì. Hai đứa mới bước sang đầu 2 được mấy tháng. Em vẫn còn trẻ, em chưa hề có kinh nghiệm. Ồ thì theo lẽ, có thai là sẽ cưới, là sẽ bắt đầu cuộc sống hôn nhân. Nhưng đây chưa phải là thời điểm để thực hiện những dự định tương lai.

Em nói với tôi, anh đã sẵn sàng chưa và chúng ta đã sẵn sàng chưa. Tôi cúi đầu, và chỉ biết im lặng. Ở cái tuổi còn ham chơi và trẻ con đó, tôi không biết phải làm gì hơn. Em khóc và hỏi tôi có dự định gì không. Tôi lắc đầu.

Em nói: "Nếu anh cưới em thì em sẵn sàng từ bỏ hết, kể cả chuyện học hành, chúng ta vẫn thực hiện những dự định tương lai, chẳng qua là sớm hơn thôi. Còn nếu anh không muốn thì em sẽ đi phá, và chúng ta chia tay"

Tôi yêu em, thương em, nhưng sự hèn nhát và lòng ích kỉ đã chiếm lấy thân tôi. Tôi đưa em đến gặp mẹ. Đương nhiên, trong suy nghĩ của người mẹ chỉ muốn tốt cho con trai mình. Bà mắng em là người con gái trơ trẽn, vô giáo dục và thao giảng một hồi về tương lai, sự nghiệp của tôi đã bị em ngáng đường, Em vẫn chỉ là cô bé yêu tôi đến điên dại, em vẫn chỉ là cô bé sẵn sàng chịu mọi thiệt thòi vì tôi. Em không cãi bà nửa lời, cũng không nói với tôi thêm câu nào nữa. Trong lòng tôi nóng như lửa đốt, tim quặn lại như ngàn mũi kim chích ngang dọc nhưng lại im thin thít nghe mẹ nói. Tôi thừa nhận mình là một thằng con trai đồn mạt và hèn hạ. Tôi đã đồng ý để mẹ đưa em đi giải quyết cái thai. Và kể từ đó, tôi biết mình đã sai khi không có đủ dũng khí bắt chấp tất cả để giữ em lại. Tôi và em. Buông tay...Tôi đi du học.

Buổi sáng sau đêm giáng sinh gặp lại em, tôi thức dậy với mớ suy nghĩ lộn xộn. Khát khao chiếm lại em cứ bùng cháy trong tôi, nhưng thực sự, tôi lấy đâu ra tư cách để nói những lời này.

Cũng vào buổi sáng hôm đó, tôi có lịch hẹn gặp đối tác, đối tác của tôi là giám đốc marketing của một khách sạn lớn trong thành phố. Sau khi rời bỏ em, tôi đi sang Úc học ngành quản lý và kinh doanh khách sạn, vì nỗ lực học tập và chịu khó trau dồi kinh nghiệm, tôi đã trúng tuyển vào làm quản lý tại một khách sạn ở Úc được 3 năm. Lần này trở về Việt Nam để kí hợp đồng hợp tác kinh doanh khách sạn với đối tác Việt Nam.

Không thể ngờ được, mọi chuyện xảy ra như diễn biến cốt truyện của một cuốn tiểu thuyết. Giám đốc marketing của khách sạn tôi ký hợp đồng lại là người đàn ông đêm giáng sinh tay trong tay với em mà tôi đã tình cờ gặp. Người đàn ông đó hơn em mười tuổi, đã có một đời vợ, trông anh ta rất có phong thái, oai nghiêm, bệ vệ. Tôi nghĩ em yêu anh ta ở sự đàn ông, đỉnh đặc đó. Sau tất cả những đau khổ, vấp ngã, em cần một người như vậy để vực em dậy, che chở cho em, mang lại hạnh phúc cho em phải không?

Sau khi kí và bàn giao hợp đồng, anh ta đã mời tôi cuối tuần này đến khách sạn tham gia buổi party giới thiệu vợ sắp cưới và ăn mừng hợp đồng giữa hai khách sạn. Tôi kiên cường nhận lời mời đó vì tôi biết, vợ sắp cưới của anh ta chính là em.

Tôi lao đầu vào công việc, đã 8 năm nay tôi đều như vậy, tập không nghĩ về em, tập quên đi quá khứ hèn nhát của mình. Nhưng bây giờ mọi chuyện chẳng thể nằm trong tầm kiểm soát của tôi nữa rồi. Tôi sẽ đến bữa tiệc đó, đơn giản, tôi chỉ muốn gặp lại em chính thức một lần để nói lời xin lỗi.

Một mình lái xe đến bữa tiệc trong trạng thái hồi hộp đến tột độ, như là lần đầu nói tiếng yêu em vậy. Vừa bước xuống xe, chồng chưa cưới của em đã nhiệt tình ra đón và đưa tôi vào đại sảnh, nơi bữa tiệc đang diễn ra hết sức tráng lệ với rất nhiều khách quý có máu mặt trong ngành kinh doanh khách sạn ở Hà Nội, tôi đến cầm ly rượu xã giao đi chào hỏi và bắt tay với từng người. Họ đều nhìn tôi với ánh mắt ngưỡng mộ và cũng ngỡ ý muốn hợp tác trong tương lai để khách sạn của họ được khách du lịch quốc tế biết đến nhiều hơn.

Đang nhâm nhi ly rượu vang đỏ, tôi ngược nhìn lên bậc cầu thang bước xuống sảnh, anh ta nắm tay em, còn em đi bên cạnh, lộng lẫy và kiêu sa trong bộ váy trắng tinh khiết.

Em lạ quá, em không còn là cô bé đã từng yêu tôi nữa rồi. Tôi không thể rời mắt khỏi em và chắc chắn mấy lão bụng phệ ở đây cũng như vậy. Em đẹp lắm!

Em từ từ bước xuống, ánh mắt của tôi và em bất chợt chạm nhau, tôi sững sờ, toàn thân nóng rực, mặt bắt đầu chuyển sắc đỏ, còn em vẫn tự nhiên, bình thản, trên môi nở một nụ cười lạnh lùng.

Anh ta dắt em lại gần bên tôi và giới thiệu đây là vợ sắp cưới của anh ta, tôi ngập ngừng bắt tay anh ta và mỉm cười: "Vợ anh rất đẹp! Chúc mừng anh. Hi vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ"

Tôi bắt tay em, em nhìn tôi, không cảm xúc, chỉ gượng cười: "Chào anh! Rất vui vì được biết anh". Chồng sắp cưới của em giới thiệu tôi: "Đây là anh Lâm Hoàng, là quản lý của khách sạn đối tác bên Úc, chắc em và cậu ấy cũng sản tuổi nhau, đúng là tuổi trẻ tài cao mà. Nhân thể giới thiệu với cậu luôn, đây là vợ chưa cưới của tôi, cô ấy là trưởng phòng nhân sự của khách sạn này"

Ánh mắt của em giờ đây trở nên xa thẳm, là em đã quên đi khuôn mặt của tôi hay là em chỉ coi tôi như một người vừa mới gặp, là đối tác của chồng em. Trong từ điển của em, chắc đã không còn sự tồn tại của tôi. Chắc là em phải hận tôi lắm, vì tôi đã buông tay em để chạy trốn như một thằng khốn mà. Tôi và em bây giờ, hai người xa lạ, hai người hai lối riêng, không vấn vương quá khứ và hãy để mọi chuyện chìm vào quên lãng?

Tôi uống say và bắt đầu không thể điều khiển được hành vi của mình, khách đã tản đi và chồng chưa cưới của em thì đi lo chuyện quà cáp. Chỉ còn tôi và em, ngồi bên nhau, im lặng.

Phút yên lặng cứ thế bao trùm, tôi không thể chịu được nữa, thà rằng em mắng tôi, chửi tôi, sỉ vả một thằng hèn như tôi thì ít ra tôi còn cảm thấy dễ chịu, đằng này em không nói gì, em im lặng nhìn tôi lạnh lùng như để tra tấn tôi, trả thù tôi. Phải! Em thắng rồi, tôi mãi là một thằng tội đồ, từ bây giờ cho đến cuối đời, tôi sẽ phải sống trong day dứt, dằn vặt vì rời bỏ người con gái yêu mình bằng cả trái tim.

Trong cơn say, tôi lôi em vào một góc, Tôi ôm lấy em, hôn em ngấu nghiến để giả vờ cảm giác tội lỗi ấy. Tôi nồng nhiệt bao nhiêu thì em lại hờ hững bấy nhiêu, em đứng yên đó, mặc sức cho tôi dày vò. Cho đến lúc tôi gục đầu xuống trong vô vọng, em giẫy tôi ra: "Đủ rồi đấy Lâm Hoàng, anh đã thỏa mãn chưa? Chúng ta đã kết thúc từ tám năm trước rồi. Bây giờ tôi không thuộc về anh. Người tôi yêu và muốn lấy làm chồng là đối tác của anh. Anh có biết, sau khi anh buông tay tôi, tôi đã phải sống như thế nào không? Nỗi nhớ anh cứ thế dày dụa tôi, cùng cảm giác hối hận nghẹn ngào khi theo lời mẹ anh bỏ cái thai. Tôi đã có một khoảng thời gian trầm cảm và phải bỏ học cho đến ngày gặp được anh ấy. Chính anh ấy đã giúp tôi vượt qua tất cả, động viên tôi, tìm cho tôi một công việc ổn định rồi còn lấy tôi làm vợ nữa, chứ không như anh, anh có biết tôi đã yêu anh như thế nào không? Anh vẫn ích kỉ, chỉ nghĩ cho bản thân mình, hèn nhát và nhu nhược. Bây giờ anh đã có công danh sự nghiệp, tiền đồ sáng lạng rồi, anh còn níu kéo tôi làm gì. Thời gian đã hàn gắn lại tất cả những vết thương trong lòng tôi. Đừng tưởng tôi không thể quên được anh. Tôi đã làm được. Tôi không còn yêu anh nữa."

Tôi buông em ra, mạch cảm xúc như đứt thành nhiều mảnh. Tôi đã sai lầm và chuốc lấy cực hình tra tấn này. Mọi thứ chấm hết rồi. Tôi đã từ bỏ em và rồi không thể giữ chặt em như trong tiểu thuyết nữa. Đời thực vẫn là đời thực, vẫn đắng cay và nghiệt ngã hơn rất nhiều.

Không có chấp nữa, tôi bỏ đi và nhận ra rằng nếu bây giờ tôi và em trở về bên nhau thì liệu tình yêu khi hai người khi đã trải qua biến cố, trải qua những vấp ngã, những tổn thương sâu sắc mà tôi đã gây ra cho em có còn bỏng cháy, hết mình như thời thanh xuân nữa không. Tình yêu kể cũng lạ quá. Thời còn trẻ, yêu nhiệt tình, sục sôi nhưng khi gặp trở ngại thì không dám đối mặt, còn tình yêu khi chúng ta đã trải qua sóng gió, đủ hiểu biết, đủ trưởng thành để quyết định bằng lý trí thì không thể trở về như thuở ban đầu được nữa. Chúng ta không phải thần thánh để lấy lại những gì đã đánh mất, nếu biết trước phải trả giá đắt như thế này thì trước kia đừng buông tay quá vội. Tình yêu tuổi mười tám rất khó để trở thành tình yêu tuổi ba mươi nếu chúng ta không kiên trì bước qua những biến cố tháng năm, và rồi chúng ta đành phải xếp tình yêu tuổi mười tám vào một góc để sống với tình yêu tuổi ba mươi như một quy luật.

Ba tháng sau tôi đi dự đám cưới của em. Hai năm sau, tôi cũng cưới vợ.

Chúng tôi mãi mãi không thuộc về nhau.

Giáng sinh của những năm về sau, em với chồng em sẽ tựa vào vai nhau trước cổng nhờ lớn, còn tôi với vợ tôi sẽ bước cùng nhau ngắm cây thông noel.